

at lave et nyt Handelstraktatsystem, saa længe vi ikke har et nyt Toldsystem — med de nye Lande Polen og Finland. Det er mig ikke muligt at indse, at en saadan Kommissions Hverv ikke lige saa godt kunde varetages af Embedsmændene i Handelsministeriet eller i Udenrigsministeriet, om det behøvedes med Tilkaldelse af Repræsentanter for Erhvervene. Disse Embedsmænd er jo kaldet netop til at gøre dette Arbejde, som Kommissionen nu har faaet i Opdrag. Og saaledes er det baade paa det ene og paa det andet Omraade.

Jeg har allerede i 1923, da vi havde de ekstraordinære Konjunkturedskæringer til Behandling, overfor den daværende højtærede Stats- og Finansminister, da han gjorde gældende, at en Reduktion af Personellet indenfor det Omfang, det var muligt uden at formindske Tjenestens Effektivitet, var Genstand for Regeringens stadige Opmærksomhed, hævdede, at der paa Udenrigsministeriets Budget uden Tvivl kunde spares mindst 1 Mill. Kr. netto uden i mindste Maade at forringe Tjenestens Effektivitet. Det er jo saaledes rundt om i Administrationen baade i Centraladministrationen, ved Domstolene og i Etaterne, at der altid er et Mindretal af Tjenestemænd, der trækker den væsentligste Del af Læsset. Det ses ikke af udenforstaaende, men de, der er derinde, ved, at det er saaledes; de ved, hvem der trækker, og hvem der ikke trækker, og den der sidder paa Bukken, paa den øverste Post som Minister, vil ogsaa meget hurtigt være paa det rene med, hvem det er, der trækker, og hvem der kun gaar ved Siden af. Der er ingen Tvivl om, at hvis man gennemgik Domstole og Administration, Branche for Branche, Omraade for Omraade, alene med det for Øje at indskrænke Personellet overalt, hvor det var muligt uden at forringe Tjenestens Effektivitet, kunde der naas ganske overordentlig betydelige Resultater. Men selvfølgelig vilde det vække Modstand fra de paagældende Tjenestemandskredses Side, det er jeg ganske klar over. Det vil være sjældent at finde den Tillidsmand eller de Tillidsmænd, som har moralsk Mod til at tage denne Opgave op. Men det kan gøres; der er ikke mindste Tvivl om, at det kan gøres. Og her mener jeg, det er, at Kravet fra konservativ Side maa rettes særlig indtrængende til den høje Regering, fordi en Reform af denne Art ikke i mindste Maade kan anklages for Vilkaarlighed eller Uretfærdighed overfor Tjenestemandstanden.

Jeg befrygter, at en Reform, hvis den blev gennemført i det væsentlige i den

Skikkelse, som den højtærede Regering her har forelagt Forslag om, vilde bidrage til at øge den Klassebevidsthed, den Fagforeningsaand indenfor Tjenestemandskorpset, som den højtærede Statsminister og Regering med fuldgod Ret har sat sig til Maal at bremse. Denne Tendens, en voksende Klassefølelse i marxistisk Aand, den er Frugten af den radikal-demagogiske Politik, der førtes i de sidste Krigsaaar og Efterkrigsaaar, og den har efter min Formening i høj Grad forrykket de Synsmaader, der burde være de væsentlige for vort Tjenestemandskorps særlig i de højeste Grader, nemlig, at deres Opgave ikke først og fremmest er at varetage Stands- og Klasseinteresser, men at varetage Statens og Samfundets Tarv. Tjenestemandstanden burde mere end nogen anden Stand være inspireret af Statsbevidstheden og Statsdisciplinen, men den er i Øjeblikket — jeg ser ikke rettere — i en Tilstand af begyndende Opløsning, netop set fra et statsdisciplineret, et statskonservativt Synspunkt. Jeg er derfor ganske enig med den højtærede Regering i den Holdning, den har indtaget saavel med Hensyn til Spørgsmaalet om Voldgiftsretten som med Hensyn til Spørgsmaalet om den tekniske Forhandlingsret, og jeg er overhovedet enig med den højtærede Regering i at søge at faa Tjenestemandstanden til i højere Grad at indse, hvor dens lovmæssige og forfatningsmæssige Plads i Samfundet er. Men jeg tror, at dette Maals Virkeligørelse vil vanskelig blive fremskyndet ved et Lovforslag af det Indhold, som den højtærede Regering her har lagt paa Tingets Bord. Det er i mine Øjne umuligt.

I Virkeligheden er det springende Punkt i hele den politiske og parlamentariske Situation med Hensyn til det Lovforslag, der her behandles, dette: Vil de Konservative være med til i Løbet af et Par Maaneder eller allerhøjest tre at gennemføre en fuldstændig ny Tjenestemandsløvslov, som skal revideres fra Bunden senest om tre Aar — jo før jo hellere, formoder jeg, set fra et konservativt Standpunkt; naar Venstre først i det væsentlige har faaet denne Lov igennem, kunde jeg tænke mig, at Venstre ikke var interesseret i at faa den revideret før netop ved Udløbet af de tre Aar; og jeg kunde egentlig tænke mig, at Venstre helle ikke til den Tid vilde være interesseret i en Revision, men blot i Opretholdelsen af det saa bestaaende. De store Skrøbeligheder, som klæber ved Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, har det ærede Medlem Hr. Ulrichsen efter min Mening klart og